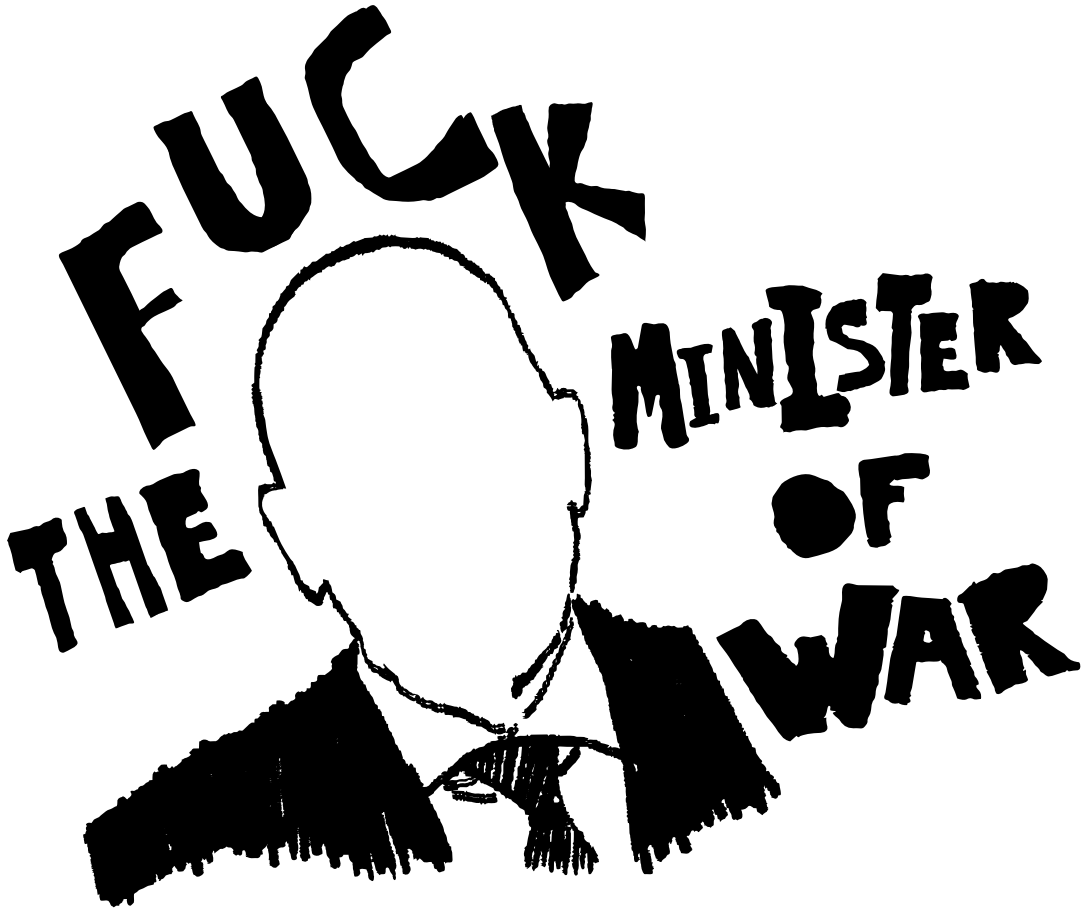

ANTIMIΛITEP ENTYΠO ΔΡΟΜΟΥ

Άνοιξη 2026 | 2000 τμχ.

Το antifa lab είναι μια αντιφασιστική συνέλευση που δημιουργήθηκε τον Σεπτέμβριο του '08, από συντρόφισσες και συντρόφους της οργανωμένης αυτονομίας. Έκτοτε βρίσκει τον χώρο του στον δρόμο- κολλώντας αφίσες, μοιράζοντας κείμενα, γράφοντας και σβήνοντας συνθήματα στο κέντρο και τις γειτονιές της Αθήνας. Δεν έχει καμία σχέση

με κανέναν κρατικό ή μηνιακό θεσμικό φορέα -και ούτε θα αποκτήσει στο μέλλον. Προσπαθεί να βρει τις λέξεις, να δομήσει τις σχέσεις και να εφεύρει τις μεθόδους που θα συμβάλλουν στην οργάνωση ενός πολυεθνικού προλεταριακού αναχώματος ενάντια στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό -είτε αυτός κουβαλάει πάνω του σβάστικες, είτε όχι.

ΓΙΑΤΙ

ΑΝΤΙΜΙΛΙΤΑΡ ΕΝΤΥΠΟ ΔΡΟΜΟΥ

Όσο συζητάμε και γράφουμε αυτό το έντυπο, συμβαίνουν διάφορα πραγματάκια: όπως είναι το πέσιμο των ΗΠΑ και του Ισραήλ στο Ιράν (ξανά), όπως είναι η αζεπέραστη ευαισθησία που επιδεικνύουν διάφορα καθάρματα από την αγωνία τους να σώσουν τις ιρανές γυναίκες και τα σχετικά, όπως είναι κάτι ελληνικές φρεγάτες και κάτι πολεμικά αεροσκάφη που βολτάρουν στα ανοιχτά της Δυτικής Ασίας. Ανεξαρτήτως των εξελίξεων ως την ώρα που το διαβάζεις, στο έντυπο αυτό δεν κάνουμε ανταπόκριση - και σας συμβουλευούμε να μην πολυ-εμπιστευέστε το πολεμικό ρεπορτάζ που κάνουν οι αρμόδιοι ρουφιάνοι έτσι κι αλλιώς.

Εδώ και καιρό, άλλωστε, με φόντο πυράλους και drones στις οθόνες, ακούμε για τον ερχομό του «τρίτου παγκοσμίου πολέμου» - λες και μέχρι τώρα αυτό που γινόταν ήταν η παγκόσμια ειρήνη. Όσο όμως ο φόβος και η κνικιότητα εναλλάσσονται περιμένοντας να πατηθεί το επόμενο κουμπί, θα αγνοούμε ότι ο πόλεμος διεξάγεται παγκόσμια και σε πολλά σημεία του κόσμου εδώ και χρόνια - με μεγαλύτερη ή μικρότερη ένταση. Θα αγνοούμε ότι είναι παγκόσμιος επειδή τα επί μέρους μέρηπά του συνδέονται μεταξύ τους. Θα αγνοούμε ότι ζούμε εκφάνσεις του πολέμου καθημερινά εδώ πέρα: στις δουλειές που μετατρέπονται σε καψόνι,

στα μυαλά που μετατρέπονται σε κιμά, στις πόλεις που μετατρέπονται σε στρατόπεδα, στα σύνορα που μετατρέπονται σε τάφους μεταναστ(ρι)ών. Θα αγνοούμε ότι βασική προϋπόθεση του πολέμου τελικά είμαστε εμείς.

Ας κάνουμε λοιπόν ένα απότομο zoom in

Ο influencer υπουργός πολέμου επαναλαμβάνει πως ο ελληνικός στρατός πρέπει να περάσει στη «νέα εποχή» που πριν λίγο καιρό θα φάνταζε «παλιά». Μπορεί να το έχετε ακούσει όλο αυτό και ως «ατζέντα 2030» και δεν είναι τίποτα άλλο παρά η προετοιμασία του ελληνικού μιλιταριστικού συμπλέγματος για να συμμετέχει όλο και πιο ενεργά στο παγκόσμιο σφαγείο που αναφέραμε πιο πάνω. Και αν τα αφεντικά έχουν κάπου χίλιους τρόπους να την πέφτουν στην πολυεθνική εργατική τάξη, το κακό είναι εκείνο το σημείο που συμπυκνώνονται. Ευτυχώς, το κακό συνεχίζει να έχει και έναν σκασμό ορκισμένων εχθρούς.

Όπως θα υποψιασπύκατε, έχουμε και εμείς κάπου χίλιους λόγους που μισούμε τον ελληνικό στρατό. Σε αυτό το έντυπο θα διαβάσεις μερικούς από αυτούς.

Κάνε αγγαρεία

μάζεψε πτυχία

σκοπέτο να διαβάζουμε

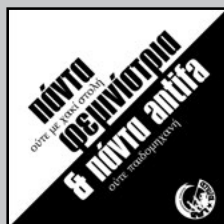
δε θέλαμε θρανία

γνωστά κρατικά επιδοτούμενα εκπαιδευτικά παραμάγαζα. Το αντικείμενο των σπουδών θα κάνει rotation ανά ΕΣΣΟ. Από τον Φλεβάρη που πέρασε, θα έχουν την ευκαιρία οι φαντάροι να κάνουν τον χειριστή μηχανημάτων, τον ναυαγοσώστη και τον δότη, να μάθουν την ειδικότητα του οπλουργού, του χειριστή drone, καθώς και να πάνε σε κάποιο ειδικό πρόγραμμα κυβερνοασφάλειας. Ποιος ξέρει; Ίσως συγκινηθεί και κάποιος. Σίγουρα ξέρουν βέβαια οι κοινωνικοί αυτοματισμοί, που για κάποιον ηλίθιο λόγο ακόμα κινούνται με τέτοιες βλακείες στα μέρη μας. Οι γονείς βρίσκουν πάτημα να ζορίσουν τα μούλικά τους να σπουδάσουν, τα μούλικά είναι μούλικά και νομίζουν πως με drone θα βγάλουν το πρώτο τους μπάνικο βίντεο, ή θα ζήσουν το baywatch ή θα κάνουν πλάτες. Τελικά, αφού μας μάθανε στις αγγαρείες, μας δείχνουνε και για τι μας θέλουν: γύρω γύρω από τα χακί, στην παραμύθα μιας μίζερης ούτε-καν-ανέλιξης, άλλος ένας κάποιος, έτοιμος να θυσιάσει για κάποιους φραγκάτους, για το τίποτα. Δεν είναι να λες δε γαμιέται, είναι να λες τ'αυτονόητα: για κανέναν λόγο. Δεν είναι καν προσφορά αυτή! Δώστε μας καλύτερα τυράκια να έχουμε να λέμε τι φτύσαμε!

Υ.Γ: οκ, κάποιος μάθανε πράγματα στη θητεία: κάποιος να στρώνουν το κρεβάτι τους, άλλοι το πυροκλάνι, άλλοι το χαμούρεμα κι άλλοι την φρίκη, είτε απόλυτη είτε φιλτραρισμένη για να μην χάσουν τα μυαλά τους. εμείς κρατάμε την εμπειρία του στιχουργού, τα κουσουρία που του άφησε ο στρατός ακόμα ξεδιπλώνονται, να'ναι καλά:

...τώρα που το σκέφτομαι μου φαίνεται αστείο
μου'παν πήγαινε ο στρατός είναι μεγάλο σχολείο
δεν μπορώ να πω, έμαθα πολλά:
να λουφάρω και πάνω απόλα να πουλάω τρέλα!

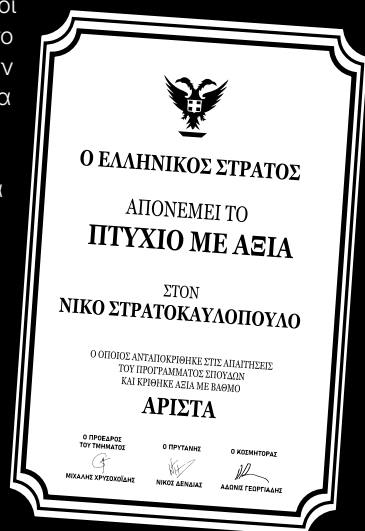
Αυτοκόλλητα από το Antifa Lab που κολλήθηκαν
σε γειτονίες της Αθήνας τον Φλεβάρη του '26.
Αν θες να βάλεις ένα κεράκι, στείλε μέηλ!

Η σχέση των πανεπιστημίων με τον στρατό είναι πολύ παλιά. Το ελληνικό κράτος είχε πάντα την συνδρομή του πανεπιστημίου όποτε χρειαζόταν να οργανώσει τους νέους και να τους στείλει στον πόλεμο, όποτε χρειαζόταν να φτιάξει μια ιδεολογία να νομιμοποιεί τα σχέδιά του ή τεχνολογίες που βελτιώνουν τα όπλα του. Το πανεπιστήμιο ήταν πάντα εκεί για να δημιουργήσει ειδικούς του εθνικισμού, ειδικούς της δημόσιας τάξης, ειδικούς των εθνικών συμφερόντων και φυσικά μηχανικούς έτοιμους να φτιάξουν τα πιο «έξυπνα» όπλα. Κι αυτή η παραγωγή συνυπήρχε με το «περήφανο φοιτητικό κίνημα», τον συνδικαλισμό του και τους επαναστάτες θεωρητικούς του.

Τον τελευταίο καιρό τα πράγματα έχουν αλλάξει. Η συνύπαρξη δεν πηγαίνει και πολύ καλά. Οι πρυτάνεις του ΕΚΠΑ, του ΕΜΠ, του ΑΠΘ κλπ δεν έχουν πλέον την ανάγκη να κάνουν πολεμικές δουλειές με ειρηνική ιδεολογία. Οι τσέπες τους και οι τσέπες των ερευνητών τους γεμίζουν από τον πόλεμο. Όσο περισσότερο το φωνάζουν τόσο περισσότερο τις γεμίζουν. Δεν το κρύβουν καθόλου. Και δεν χρειάζονται την αριστερά να βάζει τα χακί ρούχα στο πλυντήριο για να τα βγάξει λευκά.

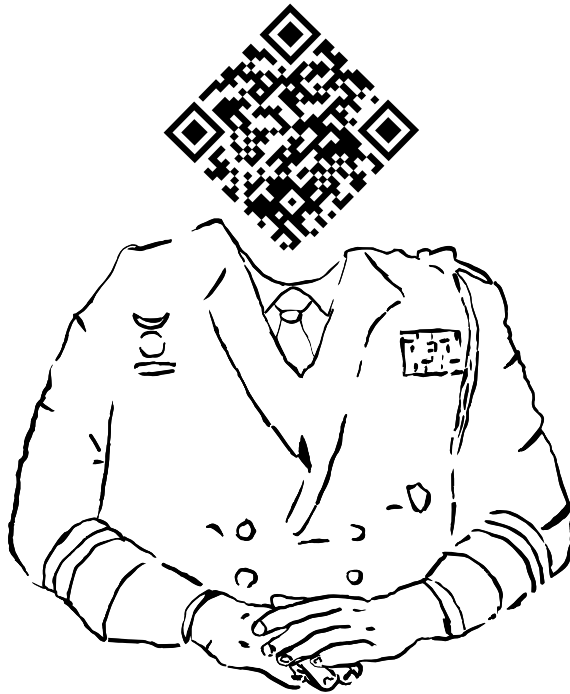
Όποιος τους ενοχλεί θα είναι «μη-συμβατό μόσχευμα» για την ακαδημαϊκή κοινότητα, που λέει και ο πρύτανης του ΕΜΠ. Οι κάμερες, οι μπάτσοι στα πανεπιστήμια, τα πειθαρχικά, τα ερευνητικά που στην πραγματικότητα είναι οι προφανείς και δημόσιες χακί μπίζνες των καθηγητών, μας κάνουν σαφές πως όποιος επιβιώνει και κάνει καριέρα στα πανεπιστήμια, είτε φανερά είτε κρυφά, είτε το ξέρει είτε όχι, δουλεύει για το στρατό και την αστυνομία. Κι οποιος/α σπουδάζει, αντίστοιχα, πρέπει να το ξέρει καλά: σπουδάζει μέσα σε ένα εχθρικό περιβάλλον.

I5 δεν το μετάνιωσε κανείς....!

Το I5 είναι ένα κρατικό πιστοποιητικό. Δηλώνει την ακαταλληλότητα για στρατεύση για παθολογικούς ή ψυχιατρικούς λόγους. Όσοι από εμάς έχουν φτάσει στην ανάλογη ηλικία αλλά και χιλιάδες άλλοι σε αυτή την χώρα, το έχουμε «παίξει τρελοί» για να μην πάμε στρατό και ούτε ένας δεν το έχει μετανιώσει. Έχουμε περηφάνια για αυτό και δεν ντρεπόμαστε όπως νομίζουν διάφοροι άσχετοι. Μας ενώνει γιατί είναι μια στιγμή απειθαρχίας απέναντι σε δεκάδες ιερά και όσια με τα οποία μεγαλώσαμε, από την οικογένεια και την ματσίλα μέχρι την "πατρίδα που κινδυνεύει". Είναι στιγμή ταξικής επίγνωσης

γιατί οι φραγκάτοι συνήθως κάνουν την θητεία με βύσματα. Και αν η διαδικασία τώρα ζορίζει, ο βασικός τους στόχος είναι να αποθαρρυνθούν οι επόμενοι, να πέσουν όλο και περισσότερα αδέρφια μας στην αγκαλιά του στρατού, τώρα που το κράτος ακονίζει τα μαχαίρια του. Εμείς έχουμε μία πρώτη συμβουλή: να μην ψαρώνουμε! Όσοι δεν ψηνόμαστε να πάμε στρατό θα το καταφέρουμε με τον έναν ή τον άλλο τρόπο. Όσες αναβολές και αν είναι θα τις πάρουμε. Πάντα θα βρίσκουμε τρόπο, στόμα με στόμα, παρέα με παρέα. Δεν υπάρχει καμία διαδικασία χειρότερη από το να υπηρετήσουμε την χακί μαλακία τους!

roufianos.gov.gr

Εκεί που είχες αφήσει στην άκρη το κινητό, ξαφνικά βαράει ένα sms. Είναι από την στρατολογία και λέει ότι έχει εκδοθεί το σημείωμα κατάταξής σου. Εσύ, βέβαια, δεν έχεις κανένα σκοπό να πας στον στρατό και έχεις ήδη κανονίσει με φίλους να πουλήσετε παρέα τρέλα. Όμως το sms αυτό σου άνοιξε και κάποια λαμπάκια: «τι δουλειά έχουν να μου στέλνουν μήνυμα οι καρabanάδες;»

Το ίδιο βράδυ, έχεις βάλει το κινητό στο αθόρυβο αλλά ξαφνικά βαράει με έναν τρομακτικό ήχο. Είναι το 112 που σου λέει να αποφύγεις τις άσκοπες μετακινήσεις επειδή θα βρέξει πολύ. Εσύ, βέβαια, δουλεύεις με το μηχανάκι και έχεις ήδη στο μυαλό σου να παίξεις την κατάλληλη μπάλα για να χάσεις δουλειά την επόμενη μέρα αλλά να την πληρωθείς. Όμως, δε μπορείς παρά να σκαλώνεις: «τι δουλειά έχει να με τινάζει από το κρεβάτι η πολιτική προστασία;»

Οι παραπάνω ιστορίες είναι απλά στιγμιότυπα. Στιγμιότυπα του «ψηφιακού κράτους» που δεν «διευκολύνει» αλλά φακελώνει και ελέγχει. Στιγμιότυπα του πως το κινητό μετατρέπεται ανά πάσα στιγμή σε δέκτη κρατικών εντολών. Στιγμιότυπα αυτού που μπορεί να υποψιάζεται ο καθένας σε καιρούς σαν τους σημερινούς: όσο πυκνώνει το καθαρόαιμο χακί γύρω μας, άλλο τόσο οι υπόλοιπες εκδοχές του ποτίζουν την καθημερινότητα. Για του λόγου το αληθές, μία αντίστοιχη του 112 εφαρμογή στην Ουκρανία βαράει (αγνοώντας και αυτή την σίγαση) για να τρέχουν οι άνθρωποι στα καταφύγια όποτε προβλέπεται ότι θα βρέξει βόμβες (λέγεται Air Alarm). Και μία άλλη του στυλ stratologia.gr σε ενημερώνει για το πως και πότε πρέπει να υπηρετήσεις (λέγεται Reserve+). Τα παραπάνω αποτελούν απλώς μερικά παραδείγματα. Ας τα έχουμε όλα αυτά κατά νου όσο γεμίζει ο τόπος πλατφόρμες. Και να θυμόμαστε ότι οι ρουφιάνοι μπορεί να παίρνουν πολλές μορφές αλλά είναι πάντα το ίδιο σκατά.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΕΝΤΟΣ ΚΑΙ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΟΡΩΝ

Ή γιατί η καρμέλα της αριστεράς "κανένας φαντάρος έξω από τα σύνορα" είναι μια βλακεία

Πράγματι, το ελληνικό κράτος τα τελευταία χρόνια δεν έχει αφήσει πολεμικό μέτωπο για πολεμικό μέτωπο που να μην προσπαθεί να πατήσει πόδι. Πάντα «αμυντικά!» Ουκρανία, Ερυθρά Θάλασσα και σχέδια εσχάτως για παρουσία στη Γάζα είναι μερικά παραδείγματα. Από τη μία, στο ουκρανικό μέτωπο η Ελλάδα τροφοδοτεί την Ουκρανία με πυρομαχικά (ρουκέτες, βλήματα κλπ), αντιαρματικά όπλα και τεθωρακισμένα. Από την άλλη, μετά την 7η Οκτώβρη 2023 και τις επιθέσεις των Χούθι στη διεθνή ναυσιπλοΐα με drones, ο ελληνικός ιμπεριαλισμός βρήκε πάτημα σε άλλο ένα θερμό σημείο του πλανήτη. Με αφορμή την διαφύλαξη των πλωτών εργοστασίων του ελληνόκτητου στόλου, ανέλαβε την ηγεσία της ευρωπαϊκής επιχείρησης Aspides στον Κόλπο του Άντεν και την Ερυθρά Θάλασσα, στέλνοντας εναλλάξ τις φρεγάτες «Υδρα» και «Ψαρά» που «φοράνε» και το made in greece αντί-drone σύστημα Κένταυρος. Ήδη την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, η φρεγάτα «Κίμων» και η παρέα του περιπολούν τα εθνικά (και «συμμαχικά») συμφέροντα στα νότια της Κύπρου. Το υπερατού του χακί ανθρωπισμού δε θα μπορούσε να λείπει από τη Γάζα, αφού το ελληνικό κράτος φιλοδοξεί να εδραιώσει κι εκεί νέα στρατιωτικά και οικονομικά δίκτυα.

Βέβαια, και όσοι μας λένε ότι ο στρατός δεν έχει καμιά δουλειά έξω απ' τα σύνορα, κρύβουν επιμελώς την πίσω όψη του νομίσματος. Ποιά είναι η δουλειά του στρατού εντός συνόρων; Μα φυσικά να ακολουθεί τους οικονομικούς κύκλους των αφεντικών. Τα σύνορα τα οποία καλείται να φυλάξει ο στρατός είναι το σημείο όπου συναντιούνται οι γεωπολιτικές επιδιώξεις του ελληνικού κράτους με την οργάνωση και την πειθάρχηση της εργασίας στο εσωτερικό του. Τη στιγμή που κάνει διακρατικές

συμφωνίες και προωθεί πολιτικές και το νομοθετικό πλαίσιο για «νόμιμη μετανάστευση», την ίδια στιγμή στα χερσαία και θαλάσσια σύνορά του όσες και όσοι δεν έχουν «νόμιμη άδεια εισόδου στη χώρα» βρίσκονται αντιμέτωποι με τη βαναυσότητα των αντίστοιχων σωμάτων που αναλαμβάνουν τη φύλαξή τους: λιμενόμπατσους, συνοριοφύλακες και εθνικά ευαίσθητους πολίτες-φασίστες (θυμάται κανείς την «κρίση του Έβρου» το '20;). Πλάι σε αυτούς συνδράμει και ο ελληνικός στρατός, βρίσκοντας ακόμα και την ευκαιρία να επιδείξει το ανθρωπιστικό του προσώπειο (θυμάται κανείς τα χτισμένα από τον στρατό στρατόπεδα συγκέντρωσης επί σύριζα/ανέλ;). Οι βάρκες που βουλιάζουν και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης από τη μία, η άγρια εκμετάλλευση σε κλάδους όπως ο τουριστικός και ο αγροτικός από την άλλη, είναι οι δύο όψεις της μεταναστευτικής πολιτικής του ελληνικού κράτους. Στρατός και ντόπια αφεντικά συνεργάζονται αρμονικά «για να πάει μπροστά αυτός ο τόπος» (διάβαζε: για την εξόντωση και διαχείριση του πολυεθνικού προλεταριάτου, πότε πάνω στις πλάτες του, πότε πάνω από τα πτώματά του). Εμείς δεν έχουμε καμιά διάθεση και κανέναν λόγο να τους κάνουμε τη δουλειά ευκολότερη· η θέση μας είναι δίπλα στα ταξικά αδέρφια μας.

Μπουλντόζα του στρατού κατά την κατασκευή "αριστερού" στρατοπέδου συγκέντρωσης το 2016.

Γυναίκες στα χακί;

Η «ατζέντα 2030», όπως ονομάστηκε το πλάνο πολεμικής προετοιμασίας του ελληνικού κράτους, περιλαμβάνει ειδικές διατάξεις και για τη συμμετοχή των γυναικών στο στράτευμα. Ήδη ξέραμε ότι το ποσοστό γυναικών που υπηρετούν στον ελληνικό στρατό, είτε ως επ.οπ. είτε ως αξιωματικοί, φτάνει το 17% και είναι από τα ψηλότερα ποσοστά στα κράτη – μέλη του ΝΑΤΟ. Πλέον, το «συμπεριληπτικό» μας κράτος επιφυλάσσει την αναβάθμιση της γυναικείας ένταξης στο στρατό. Ο νέος νόμος προβλέπει την εθελοντική στρατιωτική θητεία γυναικών, ηλικίας από 20 έως 26 χρόνων. Και αν δεν καλυφθούν οι ανάγκες σε ανθρώπινο δυναμικό που προβλέπουν τα επιτελεία των караβανάδων, ο Δένδιας άφησε να εννοηθεί ότι θα εξεταστεί και το ενδεχόμενο της υποχρεωτικότητας.

Το «τυράκι» για να ψηθούν οι νεαρές γυναίκες να καταταχθούν είναι αντίστοιχο με αυτό των ανδρών: η θητεία θα αναγνωρίζεται ως προϋπηρεσία, θα υπάρξει μοριοδότηση για την επαγγελματική ένταξη στο στρατό, πρόσβαση στα στρατιωτικά νοσοκομεία μαζί με άλλα προνόμια που απολαμβάνουν οι караβανάδες. Και όπως είναι προφανές, όλο αυτό το κάλεσμα για την ένταξη στα στρατιωτικά σώματα μας το πλασάρανε ιδεολογικά μέσα από τον μανδύα της ισότητας. Της ισότητας των γυναικών έτσι όπως την εννοούν τα καπιταλιστικά κράτη, δηλαδή με βάση την εθνική χρησιμότητα: οι θεσμοί τους σε υπολογίζουν είτε ως αναπαραγωγική μηχανή απέναντι στην «κρίση της υπογεννητικότητας» είτε ως υποψήφια θυσία στα πεδία των μαχών.

Υπάρχουν τρόποι να αντιτίθεσαι σε ένα φιλοστρατιωτικό νομοσχέδιο και ταυτόχρονα να αναπαράγεις μια απολογία του ελληνικού милитарισμού; Αυτό είναι που έκανε ένα μεγάλο μέρος της ελληνικής αριστεράς. Όσο ο νόμος του Δένδια ήταν σε δημόσια διαβούλευση, διάφοροι αριστεροί έτρεξαν να συνδράμουν... τους υπαξιωματικούς του στρατού που πλήττονταν από διατάξεις του νόμου που έβαζαν εμπόδια στην καριέρα τους. Δεν έβγαλαν άχνα για την υπεράσπιση δεκάδων χιλιάδων νέων που τα τελευταία χρόνια, μέσα από το Ι5 και τις ανυποταξίες εναντιώνονται στην θητεία, δεν πάνε στρατό και τώρα αυτό ο νόμος τους το κάνει όλο και πιο δύσκολο. Αντίθετα, τάχθηκαν με τους επαγγελματίες του στρατού και την προάσπιση των συμφερόντων τους μέσα στο υπάρχον милитарιστικό οικοδόμημα.

Την ίδια ακριβώς περίοδο, σε κάθε πιθανή περίπτωση (πορείες, απεργίες, αγροτικά μπλόκα κλπ) διάφορα μέλη αριστερών οργανώσεων που κάνουν τη θητεία τους εμφανίζονταν και παρέμβαιναν με τη στρατιωτική τους στολή και την ιδιότητά τους ως φαντάροι, διαφημίζοντας και την «καλή πλευρά» των ενόπλων δυνάμεων. Αυτή η – όχι και τόσο – έμμεση υπεράσπιση του στρατού, «που πρέπει να είναι αξιόμαχος αλλά μόνο για αμυντικούς λόγους», από την αριστερά βάζει το δικό της λιθαράκι στο χτίσιμο της πολεμικής προετοιμασίας. Η αριστερά πλασάρει τον εαυτό της ως η μόνη υπεύθυνη πατριωτική δύναμη που δεν σέρνεται πίσω από «αλλότρια συμφέροντα». Έτσι, προωθεί την εθνική ενότητα και σαμποτάρει κάθε σύγχρονη προλεταριακή άρνηση που υπονομεύει τη στρατιωτική θητεία. Και είναι αυτή ακριβώς η κοινωνική – εθνική υπευθυνότητα που μπορεί να μετατρέψει εύκολα αυτό που καταγγέλλεται σήμερα ως πολεμοκάπηλο, αύριο να παρουσιάζεται ως εθνικά αναγκαίο. Το έχουμε ξαναδεί πρόσφατα όλο αυτό.

Η αριστερά και ο στρατός

antifa ρολά

I 5!

ΔΕΝ ΠΟΛΕΜΑΜΕ
ΓΙΑ ΤΑΦΕΝΤΙΚΑ

OUTSIDERS ANTIFA LAB★

Περασμένες 02:30 και το κομμάτι έχει πάρει μορφή: «I5» φαίνεται έντονα πλέον από μακριά. Τι περίεργο πράγμα και αυτό, να καταλήγουμε να βάζουμε την ονομασία ενός κρατικού πιστοποιητικού στον τοίχο, ακριβώς για να δηλώσουμε ότι είμαστε στην απέναντι μπάντα και να δώσουμε δύναμη στους ανθρώπους μας που αρνούνται την θητεία. Στην απέναντι μπάντα: δηλαδή όχι από αυτούς που ψάχνουν σε τίτλους ειδήσεων ευκαιρίες να κάνουν αντιπολίτευση. Αλλά από αυτούς και αυτές που πριν κανένα δίχρονο διαδήλωναν λίγους δρόμους πιο πάνω με σύνθημα «όποιο χέρι σπκώνεται πάνω σε μετανάστη θα κόβεται» και πριν κανένα δίμηνο λίγους δρόμους πιο κάτω «ούτε μία ώρα στο στρατό». Τελικά, δίνεται μάχη σε αυτή την πόλη και είναι καθημερινή και είναι αθόρυβη και έχει πείσμα. «Και να στο πω κι αλλιώς, σκέψου μία πόλη χωρίς αντιφασιστικές αφίσες, χωρίς τα σπρέι και τα ρολά μας, χωρίς τις διαδηλώσεις και τα μαζέματά μας, χωρίς τις μουσικές μας. Αυτή θα ήταν σίγουρα μία πόλη που έχει χαθεί.» είχε σημειώσει η Ε. πριν κάποιες μέρες σε μια συνέντευξη - και, ομολογουμένως, είχε ένα καλό point.